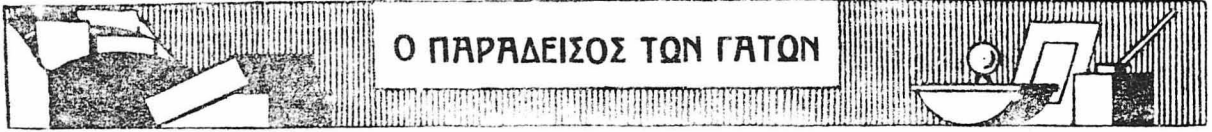

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛ. ΖΟΛΑ

Μιά Θεία μου, μου άφησε κληρονομία, ένα γάτο της Άγκώρας, ό όποιος ός γνωστόν εινε τό πιο κουτό ζώο του κόσμου. Νά τί μου διηγήθηκε ό γάτος μου μιά χειμωνιατική βραδιά, κοντά στό τζάκι, ακούγοντάς με νά μιλώ, γιά τίς έλευθερίες του πολίτου.

I

— Σέ ηλικία δύο ετών ήμουνα ό παχύτερος και ό άπλοκότερος των γάτων. Είχα όλην την έπαρσι του ζώου που περιφρονεί τίς άνόσεις του σπιτιού. Κι' όμω, πόσο έπρεπε νά εύχαριστώ τη θεία Πρόνοια, που μ' έρωξε στής θείας σου τά χέρια. Ή καλή γυναίκα μ' έλάτρευε. Είχα μέσα σε μιά ντουλάπα, σωστή κρεββατοκάμαρα, με κουβέρτες και προσκέφαλο μαλακό. Έκαλοπερνούσα κι' από τσούφη. Τό νωπό και αίματσσταλαχτό πλερόνι ποτέ δεν μου έλειπε. Ψωμί δεν καταδεχόμουν νά βάλω στο στόμα μου.

Λοιπόν, με όλην αυτήν την καλοπέρασι, ένα μόνον πόθο είχα, ένα μόνον όνειρο, νά ξεφύγω από τό μισανοικτό παράθυρο, έπάνω στα κροσάρια. Τα χέρια μου ήταν πλεον άνοστα, τά είχα χορτάσει. Ήμουνα παχύς, αέριος άηδίας. Κι' έληξα απ' την πολλήν την εύτυχία. Μια μέρα τένοιασά τυχαίως τό λαιμό μου κι' είδα από τό παράθυρο την άνακρουη στήγη. Τέσσαρες γάτοι έτσιζαν άπάνω στα κροσάρια, ήμαίτοι από χωρά. Ποτέ δεν είδα θέμα περιωρότερο. Απο τότε καταλάβα καλά. Ή πραγματική εύτυχία ήτανε σ' εκείνη έκει τό στήγη, πίσω από τό παράθυρο, που τό σφυλοίστανε τόσο προσεκτικά.

Έρχεσ όσα λοιπόν ένα σχέδιο δραπετεύσεως, και μιά μέρα που λησμόνησιν νά σφαλισούν τό παράθυρο της κουζίνας, έπίδησα σε μιά στήγη που βρισκόταν από κάτω.

Έφυγα!.. Άπαιτηθήκα!

II

Πόσον ώραία εινε τά κροσάρια! Γιομάτα κινποόδες που άγνίζουν και μεσοβολών άραχτιά!

Άκολουθήσα με έξαιρητική εύχαρίστησι τίς ύδρορρές, όπου τά πόδια μου βυτούσαν μέσα σε μιά λάσπη χλιαρή κι' εύχαριστη. Νομίζα ότι παω σε βελούδο.

Σέ λίγο όμως ή χαρά μου άνακατέθηκε με τρόμο. Ένθεμούμαι μόλι στα μιά τρομερή συγκίνησι, από την όποιαν λίγο έλειψε νά κυλισθώ στο δρόμο. Τρείς γάτοι άληθήσαν από τά ύψη ενός σπιτιού κι' έλητήσιασαν με τρομερά νιαουρίσματα. Άμα με είδανε μελιτα νά τρέμω, με είπανε κωστό. Ύστερα άρχισαν νά με κώνον διαφορα άστία. Έσει άρχισα, μαζί τους, νά νιαουρίζω κι' έγώ.

Έκείνοι δεν είχαν τό βλακώδες πάχος μου. Μ' έπεριγεύσαν όταν γλιστρούσα σάν τόπι έπάνω στον τζιγχο, που ήτανε ζεστός - ζεστός από τον ήλιο. Ένας γέρος γάτος της συντροφιάς έβγαλε φίλος μου. Άνελαβε την διδασκαλία μου και τό έδέχθηκα αυτό μ' εύγνωμοσύνη..

Ά! πόσο μακριά, ήταν πειά της καλής σας θείας τό πλερόνι!.. Είχα γίνει πλεον ένας αλήτης! Έβινα νερό απ' τά αυλάκια με τώσην ήδονήν!.. Όλα τά εύρισκα καλά πολύ κι' ώραία. Άξαφνα πέρασε μπρός μου μιά γάτα ώραιότατη, που μ' έκαμε νά αισθανθώ άγνώστους συγκινήσεις. Μόνον σ' όνειρό μου έβλεπα ό: τη στιγμή εκείνη, τόσο χαριτωμένα πλάσματα. Έτρέξαμε νά την προσβιαντήσουμε κι' έγώ κι' οι άλλοι τρείς γάτοι. Έγώ προχώρησα πρώτος γιά νά προσφέρω τίς φιλοφρονήσεις μου στην άξιολατρευτή εκείνη γάτα, όταν ένας από τους συντρόφους μου μ' έδάγασε άλυπητα στο λαιμό!.. Έβγαλα μιά δυνατή κραυγή από τον πόνο.

— Μπα, μου είπεν ό γέρο γάτος, άφού με τράβηξε από κει, σκούζεις; Και που είσαι άκομα!

III

Έπειτα από μιά ώρα περιπάτων άρχισα νά πεινώ τρομερά.

— Τί τρώω στα κροσάρια; Ρώτησα τό γέρο γάτο.

— Ότι βρεθή, μου άπάντησε με άταραξία.

Ή άπάντησί του αυτή μ' άνησύχησε, γιατί έπαχνα-επαχνα και τίποτε δεν εύρισκα. Είδα τέλος σ' ένα σπιτάκι μιά μελιστρούλα που έτοιμάζε νά προχωρήσει. Στο τραπέζι, κάτω από τό παραθύρο, ήσαν μιά όρεκτικαίαζή κοτολέτα κατακόκκινη.

— Νά κείνο που ζητούσα, είπα με άφελεια μέσα μου.

Κι' άμέσως πήδησα κι' άρπάξα την κοτολέτα. Άλλά ή νέα με είδε και που έδωκε στη ράχη ένα γερό χτύπημα με τη σκούπα. Άφρητα τότε τό κρέας κι' έφυγε άναθεματίζοντας και βλαστημώντας.

— Κακομορηή!.. Δεν ξέρεις από κόσμο, μου είπε ό γέρο - φίλος

μου, ό γάτος, όταν του διηγήθηκα τί έπαθα. Τό κρέας που έχουν στα τραπέζια εινε γιά νό τό βλέπουμε από μακριά. Μόνον τ' άποφάγια στα σκουπίδια εινε γιά μās.

Ποτέ δεν χώρεσε στο κεφάλι μου, γιατί τό κρέας της κουζίνας δεν ειναι γιά τους γάτους. Ή κοιλιά μου άρχισε νά φωνάζη, και ό γέρο γάτος μου είπε μ' άπάθεια, σάν νά ήταν φιλόσοφος, ότι πρέπει νά περιμείνω νά νυχτώση, γιά νά κατεβώμε στο δρόμο και νά ψάξουμε γιά φαγι στους τενεκέδες όπου εινε τά σκουπίδια. Αισθάνθηκα μιά λιποψυχία με την ιδέα ότι θά περνούσα τόσες ώρες νηστικός!

IV

Ήθελε και ή νύχτα. Μιά νύχτα με όμίγλη παγερή. Άρχισε νά βρέχη, μιά βροχή λεπτή, διαπεραστή, μαζί με άνεμο. Κατεβήκαμε τότε από τό γυαλιστό παράθυρο μιάς σκάλας. Τί άσχημος που ήτανε ό δρόμος!.. Δεν ήταν πεια ό πρωινός ήλιος και ή ζεστη. Τά πόδια μου γλιστρούσαν στη λάσπη του πεζοδρομίου. Σιεφτόμουν στενωότως τό ζεστό μου κρεββατάκι!

Μόλι φτάσαμε στο δρόμο, ό φίλος μου ό γέρο γάτος άρχισε νά τρώη. Έπειτα μαζεύτηκε, μαζεύτηκε κι' έρωξε ζητώντας κάπου νά τρωόση άφού μου είπε να τον άκολουθήσω. Τέλος τρώπωσε σε μιά άμαξιλοτητα, ροθονίζοντας από εύχαριστή.

— Τον είδες εκείνον με την κόφα στον όμο; μου είπε, όταν τον ρώτησα γιατί έφυγε έτσι μαζωμένος.

— Ναι.

— Άι, άν μās έπερνε τό μάτι του θα μās σκότωνε και θα μās έτρωγαν στη σούβλα. Εινε χασάκης!

— Θα μās έτρωγαν στη σούβλα! φώναζε. Μα ό δρόμος δεν εινε δικός μας; Γιατί νά μη τρώμε, γιατί νά μās τρώνε!

V

Σέ λίγο ξαναβγήκαμε κι' άρχισαμε νά ψάχνουμε στα σκουπίδια, εμπρός στις πόρτες. Ψάχνα με άπόγνωσι. Βρήκα επί τέλους δύο - τρία ξεροκόκκαλα κυλισμένα στις στάχτες. Τότε κατάλαβα πόσο άξίζει τό φρέσκο στο πλερόνι της θείας σου. Ό φίλος μου ό γέρο γάτος, εκάλιζε με μαεστρία τά σκουπίδια. Έγυρίζα μαζί του, ός τό πρωί στο πεζοδρόμιο. Επί δέκα ώρες έτρωγα την βροχή στην πλατή. Έτρωγα και τουρτουόζια. Άναθεματίζαμενέ δρόμο, άναθεματίζαμενέ ήλευθερία, πόσο επιθυμούσα την φυλακή μου!..

Τη χαραινή ό γέρο γάτος άμα με είδε πως δεν μπορούσα νά σταθώ στα πόδια μου, με ρώτησε με ύφος άλλόκοτο:

- Άπρηόδησε!..
- Ό, ναι, του είπα.
- Θέλης νά ξαναγυρίσεις σπίτι σου;

— Βέβαια, αλλά που νά τό βρω.

— Έλα. Τό πρωι που σε είδα, κατάλαβα ότι ένας γάτος καλοθρεμμένος όπως σύ, δεν εινε πλασμένος γιά τίς βασανισμένες τέρψεις της έλευθερίας. Γνωρίζω τό σπίτι σου και θα σε πάω στην πόρτα σου.

Τά έλεγε αυτά με άφέλεια, ό καλός εκείνος γέρο γάτος. Και σάν έφθάσαμε σπίτι, μου είπε άκαθίστατα:

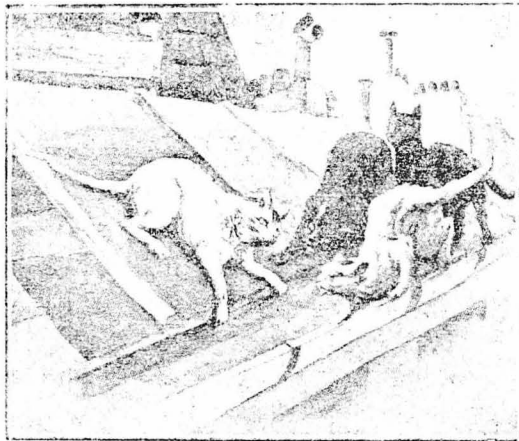
- Στο καλό.
- Όχι, του έφώναξα, δεν θα χωριστούμε έτσι. Θα ρθής μαζί μου. Θα έχουμε τό ίδιο κρεββάτι και τό πλερόνι θα τό μοιραόμαστε. Ή κυρία μου εινε μάλαμα..
- Σωπα! με διέκοψε άπότομα, δεν ξέρεις τί λές!.. Έγώ θα πέθαινα άν ζούσα στη μιλάβακη ζήση σου, πουναι καλή μονάγα γιά τους σκάρτους γάτους σάν και σενα. Ένας ήλυθερος γάτος ποτέ δεν στέργει με φυλακιστή γιά τό πλερόνι σου και τό μαλακό σου τό κρεββάτι!.. Στο καλό.

Και σκαρφάλωσα πάλι στις στέγες, όπου τον είδα ν' άναντριχιάζι από εύχαριστήσι στο φως του ανατιλλόντος ήλιου. Όταν έπέστρωσε, ή θεία σας, έπήρε τό ραβδί και μου έδωκε άγριο έυλο, που τό δέχθηκα με άγαλλίασι. Άπολάμβανα πλεον την ήδονη της; καλοπερασσεως και του ξυλοκοπήματος.

VI

Καθώς βλέπετε, συνεπέρανε ό γάτος μου, τονκινόμενος εμπρός στη φωτιά, ή πραγματική εύτυχία, ό παράδεισος, άγαπητό μου άφέντη, συνίσταται στο νά είσαι κλειόμενος και νά σε ξυλοκοποούν, μέσα σε μιά κάμαρα, που ύπάρχει και πλερόνι...
Τουλάχιστον γιά τους γάτους!..

Αιμ. Ζολέ

Τρεις γάτοι πήδησαν απ' τό ύψος ενός σπιτιού και με πληρίασα, με τρομερά νιαουρίσματα...